

ת"פ (אשדוד) 21135-08-22 - משה מגידש נ' מדינת ישראל - מע"מ אשדוד

בית משפט השלום באשדוד

ת"פ 21135-08-22 מדינת ישראל נ' מגידש

לפני כבוד השופט יהודה ליבליין

הנאשם (המבקש)
ע"י ב"כ עו"ד
נגד
משה מגידש

המאשימה (המשיבה) ע"י ב"כ מדינת ישראל - מע"מ אשדוד
עו"ד ש' בוסקילה

החלטה

מבוא

- נגד מר משה מגידש (להלן - "הנאשם") הוגש כתב אישום שבו יוחסו לו, עבירות של עשיית מעשה במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס, בכך שהמשיך לנהל עסקאות לאחר שנאסר עליו לעשות כן, או לפני שמילא את התנאים להמשך עיסוקו, עבירה לפי סעיף 117(ב)(2) לחוק מס ערך מוסף, תשל"ו-1975, (להלן - "חוק מע"מ"); עבירות של הוצאת חשבונית מס או מסמך הנחזה כחשבונית מס, מבלי שעשה או התחייב לעשות עסקה לגביה, וזאת מתוך כוונה להתחמק או להשתמט מתשלום מס, עבירה לפי סעיף 117(ב)(3) לחוק; וכן עבירות של שימוש בכל עורמה או תחבולה, מתוך כוונה להתחמק מתשלום מס, עבירה לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק.
- בכתב האישום המתוקן מיום 26.05.2025 נטען, שהנאשם לא היה רשום כ"עוסק מורשה" בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, וכי בתקופה זו, יחד עם "אחר", עשה שימוש בחשבוניות מס פיקטיביות של שלוש חברות שונות, להן לא הייתה לו כל זיקה, בכך שהוציא 60 חשבוניות של החברות, לשלושה עוסקים שונים.
- הודעות הנאשם בחקירותיו הוגשו בהסכמה וסומנו **ת/32** ו- **ת/38**, ובנוסף אף הוגשו, בין היתר,

עימותים שנערכו בין הנאשם לבין שלושת העוסקים להם הוציא את חשבוניות המס הפיקטיביות, נשוא כתב האישום (מוצגים ת/39, ת/40 ו- ת/43).

4. עם סיום פרשת התביעה, טען הנאשם, בהתבסס על הוראת סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן - "חסד"פ), כי אין עליו להשיב לאשמה.

טענות הצדדים

טיעוני הנאשם

5. בפתח טיעוניו ציין הנאשם, כי אין באמור בבקשה כדי למצות את טענותיו ביחס להשפעת ... על מצבו בעת ביצוע העבירות ובעת חקירותיו; מקיומם של מחדלי חקירה חמורים; קיומה של אכיפה בררנית; וביצוע השלמת חקירה לאחר שהוגש כתב האישום, ללא קבלת אישור מתאים.

6. אשר לעבירה של המשך ניהול עסקאות, לאחר שהדבר נאסר או טרם מילא הנאשם את מלוא התנאים הדרושים להמשך עיסוק, מתוך כוונה להתחמק מתשלום מס, נטען שלא עלה בידי המאשימה להוכיח, אף לא לכאורה, שהנאשם המשיך לנהל עסקאות לאחר שהדבר נאסר עליו, או לפני שמילא את התנאים להמשך עיסוקו.

7. עוד צוין בהקשר זה, כי לא הוכח שהמאשימה הוכיחה כי הנאשם פעל בהקשר זה מתוך כוונה להתחמק או להשתמט מתשלום מס, ואף לא הוכיחה כי הדבר נעשה בנסיבות מחמירות.

8. אשר לעבירה של הוצאת חשבוניות מס שלא כדין נטען, כי השימוש בסעיף 117(ב)(3) לחוק נעשה, על דרך הכלל, במקרים שבהם הנאשם מוציא לעצמו חשבוניות מס שלא כדין, בין באמצעות חברה שבבעלותו, ובין באמצעות עוסקים בשליטתו, מתוך מטרה להקטין את חבותו במס. צוין בהקשר זה, כי אין חולק שעניינו של הנאשם איננו נופל בגדרם של מקרים אלה, היות שלטענת המאשימה הוא הוציא חשבוניות מס, ומסר אותן לאחרים על מנת שינכו את מס התשומות הגלום בהן.

מוסיף הנאשם וטוען, שגם בעניינה של עבירה זו לא הוכח היסוד הנפשי.

9. בהקשרה של עבירה זו טוען הנאשם, בנוסף לטיעון העקרוני לעיל, שלא הוכח היסוד העובדתי, לפיו הנאשם פעל להוצאת 60 חשבוניות מס, ומפנה לכך שעל פי האמור בכתב האישום הנאשם הוציא בעצמו או באמצעות אחר את חשבוניות המס, מבלי שהמאשימה פרטה את זהות האחר או מה עשה אותו אחר.

בהקשר זה מוסיף הנאשם וטוען, כי על בסיס כלל העדויות שנשמעו, לא ניתן להוכיח אף לא לכאורה, שהנאשם הוא זה שהוציא את חשבוניות המס ומסר אותן לעוסקים - קוסנקו, יפרח וקונדקוב. עוד מפנה הנאשם בהקשר זה, שעולה מהודעותיו ומן השימוע שנערך לו, כי לא הוא זה שהוציא את חשבוניות המס, אלא קיבל אותן מאדם בשם אבו אדהם יאס.

10. לטענת הנאשם, חל מחדל חקירה משמעותי וקיצוני, היות שלא נעשו פעולות מספיקות לאיתורו של אבו אדהם יאס.

11. הנאשם מפרט בבקשה, שורה של מחדלי חקירה שלגישתו נפלו במהלך החקירה שנעשתה בעניינו, כך בכל הקשור לקיומה של שרשרת ראייתית פגומה, ביחס למסמכים בעניינו של קוסנקו, העדר חקירה בעניין טענתו של מר ערן הדר, כי חתימתו וחתימתו זויפו מספר פעמים, העדר חוות דעת כתב יד, ועוד.

12. אשר לעבירות לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק נטען, כי לא ברור על שום מה מייחסת המאשימה לנאשם ביצוע 3 עבירות, שעה שמדובר בעבירת סל, של שימוש בכל מרמה או תחבולה. לטענת הנאשם לא הוכח, אף לא לכאורה, כי פעל מתוך כוונה להתחמק או להשתמט מתשלום מס.

טיעוני המאשימה

13. המאשימה בפתח טיעוניה עמדה על כך שתיקנה את כתב האישום בהסכמת ההגנה, נוכח ההלכה שנפסקה ברע"פ 2384/24 **שריתח נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים משפטיים 03.04.2025), בכך שצמצמה את מספר העבירות לפי סעיף 117(ב)(3) לחוק, והעמידה אותן על 3 עבירות, תחת 60 עבירות שנרשמו בכתב האישום המקורי.

14. לאחר מכן הציגה באת כוח המאשימה את התשתית המשפטית לדיון בבקשה שלא להשיב לאשמה, ולגבי תשתית זו אין חולק, היות שהיא מפורטת גם בטיעוני הנאשם.

15. המאשימה עמדה באריכות ובפירוט בטיעוניה, על מכלול הראיות שהוצגו במהלך פרשת התביעה. צוין, שהנאשם בהודעותיו, אישר כי הוא זה שהוציא את חשבוניות המס המפורטות בכתב האישום; כי בעלי החברות, שעל שמן הוצאו אותן חשבוניות, נחקרו ואישרו שאין מדובר בחשבוניות שלהם; וכי מקבלי החשבוניות, העדים קוסנקו, קונדקוב ויפרח, אישרו כי הנאשם הוא זה שמסר להם את החשבוניות. צוין עוד, כי בהסכמה הוגשו מסמכי רשם החברות, מהם ניתן ללמוד, שלנאשם אין כל זיקה לחברות שבגינן הוצאו על-ידו חשבוניות מס.

16. אשר לטענה כי הנאשם קיבל את החשבוניות מאבו אדהם יאס נטען, כי גם אם מתקבלת גרסה זו, אין בכך כדי לאיין את העבירות שבוצעו על ידי הנאשם, היות שגם אותו אבו אדהם יאס, נעדר כל זיקה לאותן חברות, והייתה חובה על הנאשם לבדוק זאת, טרם קיבל לידיו את החשבוניות, ומסר אותן לאחרים. בהקשר זה מפנה המאשימה לכך, כי אף שהנאשם אישר בחקירתו שקיבל לידיו פרוטוקול של ישיבת בעלי מניות, הממנה אותו כמנהל ובעל זכות חתימה, הוא לא מצא לנכון לבדוק שאותו גורם ממנה לכאורה, הוא בעל הזכות לעשות זאת בהתאם למסמכי החברה.

17. אשר לעבירה לפי סעיף 117(ב)(2) לחוק נטען, כי הנאשם הודה בחקירתו שלא היה רשום כעוסק מורשה כנדרש על פי החוק, ולגישת המאשימה, אין יסוד לטענת הנאשם, לפיה היה עליה להוכיח שהוצבו לנאשם תנאים להמשך עיסוקו, והוא לא עמד בהם. המאשימה מפנה בהקשר זה לכך שבסעיף החיקור נרשם, כי אחת החלופות המלמדת על כוונה להתחמק מתשלום מס, היא החלופה של "המשיך לבצע עסקאות ... לפני שמילא את התנאים להמשך עיסוק", ומדובר בתנאים שנקבעו בחוק, ולא בתנאים שהוצגו לנאשם על ידי מי מטעמה של רשות המיסים. עוד נטען בהקשר זה, כי במהלך התקופה הרלוונטית לכתב האישום, הנאשם לא היה רשום כ"עוסק מורשה", ועל אף זאת פעל להוצאתן של חשבוניות המס נשוא כתב האישום.

18. אשר לעבירה לפי סעיף 117(ב)(3) לחוק, נטען שאין יסוד לטענה שסעיף החוק עוסק רק במקרים של עוסקים המוציאים לעצמם חשבוניות מס, ומפנה בעניין זה לפסק דינו של בית המשפט המחוזי בע"פ (ת"א) 71538/07 **יגרמן נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים משפטיים).

20.02.2008). נטען, כי בפסק הדין נקבע שהדרישה להוצאת חשבונית מס כדין איננה דרישה טכנית, אלא מהותית, ועל החשבונית לשקף עסקה אמיתית בין הצדדים הנכונים לעסקה, והיות שהנאשם לא היה צד לעסקאות בגין הוציא את החשבוניות, אזי לכאורה ביצע את העבירות המיוחסות לו.

19. אשר לטענה בכל הקשור לסעיף 117(ב)(8) לחוק, נטען כי המאשימה ייחסה ביצוע 3 עבירות, בשל כך שהנאשם הוציא לכאורה חשבוניות מס פיקטיביות של שלוש חברות, לשלושה נאשמים שונים.

דין והכרעה

טענת אין להשיב לאשמה המסגרת הנורמטיבית

20. על הבחינה שעל בית המשפט לבצע, עת נטענת בפניו בקשה, ולפיה "אין להשיב לאשמה", עמד בית המשפט העליון בע"פ 405/80 **מדינת ישראל נ' שדמי**, פ"ד לה (2) 757 (1981), בקובעו כך:

"לדעתי, נתפס השופט המלומד לכלל טעות יסודית בעניין תפקידו של בית המשפט, כשהוא בוחן אחרי סיום עדויות התביעה, אם האשמות הוכחו לכאורה, כאמור בסעיף 142 לחוק סדר הדין הפלילי, תשכ"ה-1965.

עוד זמן ניכר לפני חקיקת חוק סדר הדין הפלילי נפסקו הלכות ברורות בשאלה, מתי על בית המשפט לקבל את הטענה, שאין על הנאשם להשיב לאשמה. בע"פ 26/49, [1] בעמ' 420, צוטטו בהסכמה בעניין זה על-ידי השופט חשין דבריו של זקן השופטים Gordon - Smith בע"פ 4 [48/42], שאמר:

'מן ההכרח כי תהיינה ראיות להוכחת האשמה כפי שתוארה. ראיות אלה מותר שתהיינה קלושות או שההאשמה כוללת יסודות שלהוכחתם דרושות ראיות ניכרות, ובהעדר ראיות אלה אין על מה להשיב. לדוגמא: במקרה של גנבת חפצים, מן ההכרח, כי תהיינה הוכחות שהחפצים נגנבו, והוא הדין בתביעה על החזקת חפצם גנובים... אולם בשלב זה אין בית המשפט שוקל את העדויות או את מידת מהימנותם של העדים מגידי העדות; שיקוליו צריכים להיות מכוונים לשאלה: אם יש הוכחות כלשהן, ואם לאו; ובמלים 'הוכחות כלשהן' איני מתכוון לקורטוב של הוכחות. משום כך, ואם בית המשפט סבור, כי קיימות הוכחות באלה, או בנקודות חשובות אחרות, יש לדרוש מההגנה להשיב.'

בפסק הדין המנחה בעניין זרקא (ע"פ 28/49 (2)) הסביר השופט אגרנט (כתוארו אז) את ההבדל בין 'חובת ההוכחה' ובין 'חובת הראיה'. בין היתר, מסביר השופט אגרנט (שם, בעמ' 525), שלאחר שהקטיגוריה הביאה הוכחות, אשר מספיקות לכאורה כדי ביסוס אשמה, והנאשם נמנע מלהביא מצדו עדות כל שהיא, עדיין אין פירושו של דבר, שבית המשפט חייב להרשיע את הנאשם, אלא אז 'חייב בית-המשפט לשקול את ההוכחות של הקטיגוריה, ועליו לעשות כן משתי הבחינות הבאות:

(א) בית-המשפט צריך לשאול את עצמו אם הוא מאמין לדברי העדות.

(ב) עליו לקבוע מה המשקל שיש לייחס למסיבות שהוכחו'

בהמשך אותו פסק-דין נאמר (בעמ' 526):

'כאשר נמנע הנאשם מהמציא עדות כלשהי, לשם סתירת ההוכחות שהביאה הקטיגוריה והמספיקות לכאורה, יהיה גורלו תלוי, איפוא, במשקל אשר בית-המשפט עשוי לייחס לאותן ההוכחות, בשים לב למבחן הקובע, שעל הקטיגוריה להוכיח את האשמה במידה הנעלה מכל ספק. ברם, מבחינה מעשית, ברור הדבר כי ברוב המקרים של המקרים, בהם קיימים שני התנאים האמורים (הוכחה לכאורה מצד הקטיגוריה וחוסר עדות מצד הנאשם), לא תהיה בידי בית-המשפט ברירה אחרת - אם הוא מאמין לעדויות הקטיגוריה ומייחס להן את המשקל הראוי, ואם אינן מכילות רמז כלשהו לטובת הנאשם - אלא לפסוק לחובתו. לשון אחרת, כאשר הנאשם אינו משיב על ההוכחות 'לכאורה' שהגישה הקטיגוריה, עשויות אלה ליהפך - גם בלי להסיק משתיקת הנאשם מסקנה לרעתו - להוכחות המשכנעות במידה הנעלה מכל ספק'.

יש לזכור, שדברים אלה נאמרו לפני חקיקת סעיף 145א לחוק סדר הדין הפלילי, לפיו הימנעות הנאשם מהעיד עשויה לשמש חיזוק למשקל הראיות של התביעה וכן סיוע לראיות התביעה במקום שדרוש להן סיוע...לאחרונה נדונה השאלה בדבר ראיות המספיקות כדי לדחות טענה, שאין להשיב עלהאשמה, בפסק-דין, שניתן מפי השופט שמגר בע"פ 732/76 [3]. את ההלכה בעניין זה מסכם השופט שמגר בזו הלשון, בעמ' 179 - 180:

'בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט העליון, ב-ע"פ 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם. לענין משקלן של הראיות ובחינת אמינותן מן הראוי להוסיף, למען שלמות התמונה, כי ייתכנו נסיבות קיצוניות שבהן תעלה שאלה זו כבר בשלב הדיוני האמור: וכך נקבע בשעתו, באנגליה, בגדר כלל של פרקטיקה (practice note), כי את הטענה אשר לפיה אין להשיב לאשמה ניתן להעלות, בעיקר, בהתקיים אחד משניים אלה: א. כאשר לא הובאה עדות כשלהי כדי להוכיח יסוד חיוני ומרכזי של האשמה, או ב. כאשר הסתבר בעליל, על פניו, כי כל הראיות שהובאו על-ידי התביעה הן כה בלתי-אמינות עד שאף ערכאה שיפוטית בת-דעת לא היתה מסתמכת עליהן ... אך מובן הוא כי נסיבות מן הסוג השני, שבהן ייזקק בית-המשפט בשלב של תום פרשת-התביעה לענין האמינות, הן חריגות ומכאן גם שההזדמנויות אשר בהן ייעשה יישום מעשי של כלל הפרקטיקה הזה, יהיו נדירות'.

במקרה דנא אין כל מקום לספק, שלא התקיים התנאי הנזכר לעיל, לפיו הראיות מטעם התביעה היו בעליל כה בלתי ראויות לאמון, ששום-בית-משפט לא היה סומך עליהן. נהפוך הוא, ניתן להגיד, שבשלב של הבאת ראיות התביעה לא הייתה כל מחלוקת של ממש לגבי העובדות העיקריות, שפורטו לעיל. לפיכך לא היה כל מקום, באותו שלב,

לבחון את משקלן של הראיות ולהביע דעה כל שהיא על מהימנות העדים.

גם הסתמכותו של השופט המלומד על 'גירסת' המשיב לא הייתה במקומה. העובדות, שבהן הודה המשיב בהודעות במשטרה, יכולות לשמש בידי התביעה כראיות נגדו, אך הסברים שהוא נתן באותן הודעות אינם בבחינת גרסה, שעל בית המשפט לשקול את מהימנותה, אלא אם כן אמר הנאשם את הדברים בעדותו בבית המשפט, וכאמור, המשפט עוד לא הגיע לשלב זה." [ההדגשות שלי - י.ל.]

בת"פ (י-ם) 167/03 **מדינת ישראל נ' כהן** (פורסם במאגרים משפטיים 10.10.2005) נקבע:

"בע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' רפאל כחלון, פ"ד לב(1) 170 חזר בית המשפט העליון, השופט שמגר (כתוארו דאז), ואימץ ההלכה, בקובעו בעמודים 179-180 כהאי לישנא:

'בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט העליון, ב-ע"פ 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם.

...

אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד מישני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום (ראה ע"פ 48/42 הנ"ל)'.
(ראו גם: ע"פ 405/80 מדינת ישראל נ' זבולון בן אברהם שדמי, פ"ד לה(2) 757, עמודים 760-761; ע"פ 5105/02 עאמר אבו קישק נ' מדינת ישראל, תק-על 2002(3), 2679; בש"פ 825/98 מדינת ישראל נ' מחמוד דחלה, פ"ד נב(1) 625, עמודים 629-630; יעקב קדמי על סדר הדין בפלילים, חלק שני (תשס"ג-2003) עמודים 1049, 1053).

כעולה מן המקובץ, בשלב זה של הדיון בטענה כי אין להשיב לאשמה, די בקיומן של ראיות דלות ובסיסיות להוכחת יסודות העבירה המיוחסת לנאשמים כדי לחייבם להשיב לאשמה, היינו, כדי להעביר נטל הבאת הראיות לכתפי הנאשמים, ואין בית המשפט נדרש בשלב זה, ככלל, לבחינת משקלן של הראיות ומהימנותן."

21. עולה מן האמור, כי בשלב זה של ההליך אין המאשימה מחויבת בהצגת ראיות אשר יוכיחו את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר, אלא די בכך שתציג די ראיות להוכחת יסודות חיוניים של העבירה, על מנת שהנאשם יידרש להשיב לאשמה. בשלב זה אין בוחנים את הראיות באופן קפדני, אלא נבחנת השאלה האם יש די ראיות שככל שיינתן להן משקל מספיק יהיה בהן די כדי להרשיע את הנאשם במיוחס לו.

22. את טענות הנאשם ניתן לחלק מספר קטגוריות:

א. קיומם של מחדלים חקירה משמעותיים.

ב. סעיפי העבירות, אשר יוחסו לנאשם, אינם מתאימים או אינם מתקיימים בנסיבות המקרה.
ג. לא הוכח שהנאשם הוא זה שהוציא את חשבוניות המס הפיקטיביות, בפרט כאשר בכתב האישום נרשם, כי העבירות בוצעו יחד עם "אחר" מבלי לפרט מיהו האחר, ומה היה חלקו של "האחר" בהוצאת החשבוניות.

ד. לא הוכח היסוד הנפשי הנדרש בכל אחת מהעבירות המיוחסות בכתב האישום.
23. טרם אדון בקצרה בטענות אלה יש לומר, כי המאשימה בתגובתה פרשה את עיקרי התשתית העובדתית שהוצגה עד כה בבית המשפט, ולגישתי די בה כדי להצדיק קבלת תשובה של הנאשם לאישומים המיוחסים לו. מדובר בתשתית רחבה, המלמדת לכאורה, שהנאשם היה מעורב בהוצאות חשבוניות שאינן משקפות עסקה אמיתית בין החברות שעל שמן הוצאו החשבוניות, לבין העוסקים שקיבלו לידיהם את החשבוניות. תשתית ראייתית זו מבוססת בין היתר, כמפורט בסעיף 15 לעיל, על הודעות הנאשם שהוגשו בהסכמה. לאור הפירוט הנרחב בטיעוני המאשימה, לא מצאתי מקום לחזור עליו במסגרת החלטה זו, ודי לפנות אליו כדי לקבל תמונה ראייתית מספקת, שעל יסודה אני מסיק שהמאשימה חצתה את הרף הנדרש לעת הזו.

יש די בתשתית זו, כדי לומר שקיימות די ראיות, לכך שהנאשם, על אף שלא נרשם כ"עוסק" (כמשמעות מונח זה בחוק מע"מ), מסר למספר עוסקים חשבוניות מס של מספר חברות, שאם לא די בכך שלכאורה אין לו כל קשר לאותם חברות, אלא שלכאורה מדובר בחשבוניות שאינן שייכות כלל לאותן חברות אלא רק נושאות את שמן. תשתית בסיסית זו, יש בה, על פני הדברים, כדי למלא את היסודות העובדתיים של העבירות שבכתב האישום.

אשר ליסוד הנפשי, הרי שהוא נלמד, כפי שיפורט להלן, ממכלול הנסיבות שיוכחו, וכפי שנקבע בע"פ 405/80 "שדמי" הנ"ל, הערכתן משקלן של הנסיבות יעשה בשלב של הכרעת הדין, ולא בשלב המקדמי שלאחר פרשת התביעה.

24. טענות הנאשם בעניינם של מחדלי חקירה, לגביהם ניתן לומר כבר עתה, שגם להתרשמותי קיימים כאלה, אין בהם כדי לגרוע מן הקיים לעת הזו, ויהיה מקום לבחון אותם לעומקם בסיום ההליך. כך, בעת גיבוש הכרעת הדין, יהיה מקום לבחון האם נוכח משקלם המצטבר של מחדלים, בפרט בכל הקשור לעובדה שלא אותר אבו אדהם יאס, יש בכך כדי לאיין את התשתית העובדתית הקיימת, או כדי ליצור ספק סביר באשמתו של הנאשם.

25. אשר לטענות השונות, לפיהן סעיפי העבירות שנבחרו אינם מתאימים בנסיבות המקרה, הרי שלגישתי מקומה של טענה שכזו, היא בטענה מקדמית ל"פגם או פסול בכתב האישום", לפי סעיף 149(3) לחסד"פ, או שמקומה בטענה לפיה "העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מגלות עבירה", לפי סעיף 149(4) לחסד"פ. טענות מסוג זה היה מקום להגיש בתחילת ההליך, ומשלא עשה זאת הנאשם במועד זה, הוא יהיה רשאי להעלותן במסגרת סיכום טענותיו. טענות אלה אינן נוגעות לתשתית העובדתית שהונחה לפני, וכנגזר מכך איננה מקימה לגישתי בסיס לטענה לפיה "אין להשיב לאשמה".

26. היסוד הנפשי הנדרש בעבירות הכלולות בסעיף 117(ב) לחוק מע"מ, שעניינו כוונה להתחמק מתשלום מס, הינו יסוד נפשי של מודעות לרכיבי העבירה ונסיבותיה, ולו בדרך של עצימת עיניים, וכוונה להשיג את התוצאה המבוקשת.

27. היסוד הנפשי נלמד ממכלול הנסיבות, שכן בדרך כלל אין ראיה ישירה לקיומו של יסוד נפשי, וכזו קשה לדרוש שתעלה באופן ישיר מן הראיות שהוצגו. בעניין זה פסק בית המשפט העליון בע"פ 5783/12 נסים גלם נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים משפטיים 11.09.2014), כך:

"יצוין, כי בקבוצת העבירות המפורטות בסעיף 117(ב) לחוק מע"מ יש להוכיח מטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס, היינו, **נדרש יסוד נפשי של מודעות למעשה ולקיום הנסיבות הגורמות להתחמקות ממס. וכפי שציין המלומד נמדר 'לפי הסעיף די בקיומו של יסוד נפשי של מודעות למעשה ולקיום הנסיבות הבלתי חוקיות, ואילו את המטרה להתחמק ממס ניתן ללמוד מהראיות הנסיבתיות וממעשים חיצוניים של הנישום'** (נמדר, בעמ' 919, וראו גם עניין תורג'מן; ע"פ (י-ם) 9147/05 מדינת ישראל נ' בשיר [פורסם בנבו] (26.6.2005)).

אשר ליסוד הנפשי בעבירה זו, חזר בית משפט זה וקבע כי 'הלכה פסוקה בדיני המס היא כי אדם המסתמך על חשבונית שאינה משקפת עסקת אמת לניכוי תשומות, מתכוון להקטין בדרך זו, שלא כדין, את סכום המע"מ שעליו לשלם, ובכך יש משום כוונה להתחמק מתשלום מס' (רע"פ 1054/07 צמרת אויאשן 1988 בע"מ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 6.2.2007)". [ההדגשה שלי - י.ל.]

28. אשר לטענה בדבר העדר פירוט מספיק בכתב האישום, אשר לזהותו של "האחר", חלקו בהוצאת החשבוניות, יש לומר שגם טענה זו היא הלכה למעשה טענה ל"פגם בכתב האישום", וככל שסבר הנאשם, שנדרש פירוט נרחב יותר בכתב האישום, על מנת לאפשר לו להתגונן כיאות, אזי היה עליו להעלות טענה זו כטענה מקדמית.

29. לאמור אוסיף, כי ב"כ המאשימה, הפנתה בטיעוניה לכך, שגם אם תתקבל הטענה לפיה קיבל את החשבוניות הפיקטיביות מ"אחר", אזי עדיין על הנאשם להסביר איזה בדיקות ביצע על מנת לוודא כי האדם שמוסר לו את החשבוניות מוסמך בשם אותן חברות שלנאשם אין כל קשר אליהן.

30. לאור כל האמור לעיל, אני דוחה את טענת הנאשם שאין עליו להשיב לאשמה. על הנאשם להשיב לאישומים כנגדו, ולהציג את גרסתו לראיות שפרשה המאשימה בפרשת התביעה. ויודגש, אין משמעות הדבר, כי המאשימה הוכיחה את אשמתו של הנאשם, אלא שעל הנאשמים להסביר מסירת חשבוניות מס של חברות רם-גיל הנדסה ותשתיות בע"מ, ע.ס גאנט הנדסה ובניה בע"מ, סיגמא עבודות בניה וסחר בע"מ, אשר נחזות להיות כוזבות לידי העוסקים קוסנקו, יפרח וקונדקוב, ובפרט כך כאשר לנאשם אין כל קשר לחברות אלה, והוכח לכאורה שהחשבוניות כלל אינן של אותן חברות.

31. פרשת ההגנה תשמע כמתוכנן ביום 27.05.2026.

32. הנאשם מוזהר בחובת התייצבות לדיון שנקבע.

33. המזכירות תודיע לצדדים.

ניתנה היום, ז' אב תשפ"ה, 01 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.

